

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 4301/2025
10.12.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Душан Пејкић, адвокат из ..., против тужене „Eurobank Direktna“ а.д. Београд, чији је пуномоћник Иван Березлев, адвокат из ..., ради недопустивости извршења, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1205/23 од 18.07.2024. године, у седници одржаној 10.12.2025. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1205/23 од 18.07.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1205/23 од 18.07.2024. године.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П 13754/19 од 24.06.2022. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев па је утврђено и проглашено да је недопуштено извршење одређено решењем о извршењу Првог основног суда у Београду Ив 96202/12 од 25.10.2012. године и закључком о спровођењу извршења извршитеља Мирјане Димитријевић Иив 760/17 од 22.12.2017. године и то на непокретности – двоипособном стану број .., корисне површине 69 м², грађевинске површине 75 м², на деветом спрату стамбене зграде за колективно становање, број зграде 2, у улици ... број .., на кат.парцели .., све уписано у лист непокретности .. к.о. Нови Београд, што је тужена дужна да призна и трпи. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужилци накнади трошкове парничног поступка од 105.146,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 1205/23 од 18.07.2024. године, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Трећег основног суда у Београду П 13754/19 од 24.06.2022. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила

да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужилџа је поднела одговор на ревизију.

Испитујући дозвољеност ревизије применом члана 404. став 2 Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11 ... 10/23), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови из става 1. истог члана да се дозволи одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној.

Одредбом члана 404. став 1. ЗПП прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Предмет тражене правне заштите је недопустивост извршења одређеног решењем о извршењу на основу веродостојне исправе-менице и закључком о спровођењу извршења, који је усвојен. По оцени судова тужилџа као савесни и законити држалац спорне непокретности по пуноважном правном основу – извршеном уговору о купопродаји, усмереном на пренос права својине и закљученом пет година пре него што је одређено извршење, има право да спречава извршење на стеченој непокретности, те је применом одредбе члана 50. Закона о извршењу и обезбеђењу („Службени гласник РС“, бр. 31/11 са изменама и допунама) проглашена недопустивост таквог извршења. Право на судску заштиту имају и ванкњижни власници који имају пуноважан правни основ и који се налазе у државини непокретности, као што је у конкретном случају, а чињеница да сагласно члану 33. Закона о основама својинскоправних односа упис није извршен, није од значаја, с обзиром да Закон о извршењу и обезбеђењу под правом које спречава извршење не подразумева само уписано право својине, већ и право савесног купца коме је непокретност продата и предата у посед и који на основу пуноважног правног основа исту држи, дакле поседује квалификовану својинску државину. Тужилџа је према трећим лицима претпостављени власник са власничким овлашћењима и правом заштите према њима. Тужена уз ревизију није доставила нити се позвала на пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању судова у истој или битно сличној чињеничноправној ствари.

Имајући у виду да се ради о парници у којој одлука о основаности тужбеног захтева зависи од утврђења чињеница у сваком конкретном случају, релевантних за примену материјалног права, а нема потребе за уједначавањем судске праксе, разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни за новим тумачењем права, Врховни суд налази да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, па је у складу с тим одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизија на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија тужене није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 07.05.2018. године, а вредност предмета спора је 413.649,00 динара.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору са захтевом за неновчано потраживање у коме утврђена вредност предмета спора не прелази законом прописани имовински цензус за допуштеност ревизије по члану 403. став 3. ЗПП, то је Врховни суд нашао да изјављена ревизија није дозвољена.

Из тог разлога, Врховни суд је применом одредбе члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**